

стенъ въ себе си. Това е човѣщина. Честенъ трѣба да бѣде човѣкъ.

Има единъ идеалъ за мене: Господъ живѣе въ менъ, и азъ живѣя въ Него. Като срещна хората, азъ ги дѣржа въ сърцето си, и азъ живѣя въ тѣхъ. Искамъ да бѣдатъ и тѣ така, както и азъ. Не е въпросътъ до стойка до облекло, но до вътрѣшно разположение. Искамъ хората да бѣдатъ разумни, щастливи, да иматъ всички блага сегашни и бѣдащи които и азъ имамъ, да иматъ всички възможности, които Богъ ми е далъ да иматъ културата не на хората, но на ония възвишени същества, защото само по този начинъ ще можемъ да минемъ въ тази земя, къмъ която се стремимъ.

Та казвамъ на всеки отъ васъ: нѣма вече скрито-покрито! Всеки отъ васъ носи своето свидѣтелство. И за въ бѣдаше, като дойде у дома ти единъ слуга, той нѣма да носи своето прѣпорѣчително писмо, но ще носи своето свидетелство и ще каже: ето чети сега по моето лице! И ти ще четешъ по лицето му, по очитѣ му, по вѣждитѣ му, по рѣцѣтъ му, и най-послѣ ще кажешъ: доволенъ съмъ отъ тебе. Прѣпорѣчката, която ми прѣдставяшъ е добра, ти можешъ да останешъ при менъ ето ти службата. Това е единъ начинъ, по който се съкращава врѣмето. Тогава и той ще каже: чакай, господарю, сега, да видя, дали азъ ще мога да живѣя съ тебе. Ако и той намѣри, че господарьтъ е такъвъ, какъвто трѣбва, ще каже: много благодаря, че намѣрихъ такъвъ господарь.

Казвамъ: ние трѣбва да бѣдемъ доблестни да си изповѣдаме единъ на другъ погрѣшкитѣ, т. е. не да ги изповѣдаме, а да ги признаваме. Ще ви